

De Roeping van Broeder Willem.

rustige mensen en glimmen van wapenen soms.

Oude en jonge vrouwen hoorde hij schreien; kinderen zag hij spelen vóór de lage deurtjes, met zware houwelen, pieken en schilden van droge boomschors; en heel vaak op de straten en in de kom van de dorpen, stonden poorters en boeren in het eenvoudige wams of de zware lederen kolder, marsree met de toen nog nieuwerwetse kodde of de aloude *skramasaks* van Vlaanderens Kerelen in de hand. . . .

En zacht weeklagend zweefden langs de velden de droevige stemmen van de klokken, slakend, als menselijke kreten uit bronzen monden, het „*sturme, sturme*” van oproer en krijg.

Hij wou zijn arm afgemat paard niet feller aanjagen, want het bloedige schuim vlokte nu bepaald langs kossem en manen, die verward neervielen over zijn ruigvochtige borst. . . .

En angstig werd hij, doodsbleek en angstig, nu hij zag dat de zon al lang de middaghoogte voorbij was; dat zij noch enkel als een gouden rand van licht spreidde over de *kruinen van het „Vribsch” ginds verre*, — en hij begon te vrezen dat hij te laat zou komen — te laat voor de slag!

En diezelfde angst lag ook in de ogen van boeren en poorters, die nu achter hem reden in het mulwarme zand, die hem inhaalden als hij zijn paard wat liet uitblazen, waarvan zelfs enkelen hem vóórgeraakten, als hij vol medelijden het dier in plas of beek eens leste. . . . Voorbij scheerden zij hem in gestrekte draf, op kleine, ruige ezels of logge, plumpe paarden, die velen, als vrouwen doen, zonder zadel bereden.

Te Isegem hoorde hij, dat de strijd, die enige uren geleden was begonnen, „*fel was ende vierigh, tussen 30,000 Vlaminghe ende 60,000 edele Heren — die ceure ende die bloeme des adels van Vrankerike.*”

Daar waren, zo men hem zeide, „*die twee coninghen van Maiorke ende Mellide, de Graeve van Sent Pol ende Jacop van Sent Pol, der coninghinne bastard-oem, gouverneur-generael van den lande van Vlaenderen, — die Hertoghe van Lorreine, die biscop van Beuways, de Graeve van Artoise, de Prinche van Aspermont, de Prinche van Tuwaes. . . .*” kortom de allergrootste graven, baanderheeren

en hertogen van de machtigste koning van de aarde.

En hij vernam ook, en alleen het aanhoren van hun namen deed hem van woede verbleken, dat de hertog van Brabant, en met hem „*vele ruddereren van Dietscher sprake*” streden in het leger van de Fransen.

Nu kon hij zijn arm, hijgend paard niet langer laten rusten. . . .

Spoorslags reed hij verder.

* * *

Nu ging het naar het lichte Zuidoosten.

De wegen glinsterden wit in het witte licht en de hitte lag tastbaar op de rijpende oogsten.

Al een goed eind was hij Ingelmunster voorbij en het paard was geheel afgemat. De zenuwen trilden door het vochtige vel en het mankte aan het linke achterbeen.

Hij liet het stappen in het zachte gras, waar de korte madeliefjes als witgouden sterreschuim overheen zwommen, en in het kleine, vlugge riviertje, dat hij reeds van uit de verte door de weide had zien kabbelen, koelde hij het de arme, bloedende voeten.

Hoog en verfrissend spatte het water om de zachte, weekgele hoeven op, waar een scherpe kei was binnengedrongen, die hij er voorzichtig uit verwijderde met zijn mes.

Toen liet hij het dier een ogenblik rusten en grazen van de geurige violetblauwe tijm, die in brede plekken of kleine toefjes tussen de hoge, wuivende riethalmen groeide.

Hij zelf ging zitten in het fluisterende gras, waar glinsterlichtjes op de halmen lagen, en zag op naar de lichte, stralende hemel, waar witte wolkjes krijgertje speelden, en naar de kleine, bruine krekels, die met lange poten trommelden tussen de halmen, en naar de kikvorsen in hun gestreepte jasjes, die te dromen lagen tussen de biezen, met de bek zacht blazend op het groene kroos.

En duizende en duizende zomerinsektjes vlogen zacht soemend om zijn hoofd.

Doch de tijd had niet stil gestaan. . . .

De zon rustte reeds op de blonde heuvel van Kemmersake, en in de beuken aan de overzij van het water hing de zware, zoete namiddagstille van het bos. . . .

Als reuzenamaranten vlogen de liebellen